

forholder sig saadan, og jeg vilde derfor gerne tillade mig at rette det Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, hvorledes Sagen forholder sig. Sagen har jo, saavidt mig bekendt, været Genstand for Undersøgelse, og den højtærede Minister maa altsaa sidde inde med forskellige Oplysninger angaaende denne Sag.

Det næste Punkt paa Forslaget, hvortil jeg kunde ønske at føje et Par Bemærkninger, er Forslag under § 19, hvor der foreslaas et yderligere Tilskud til de anerkendte Sygekasser af 40,000 Kr. Som bekendt blev Tilskuddet til de anerkendte Sygekasser paa Finansloven i Fjor forøget med 80,000 Kr., saaledes at der altsaa for indeværende Finansaar er bevilget 580,000 Kr. Nu viser det sig imidlertid, at Antallet af de anerkendte Sygekasser er steget meget stærkt. Det var ved Udgangen af 1896 724, den 1ste Juli 1897 var det 794, og ved Indgangen af indeværende Aar, altsaa nu, antages det at være ca. 810. Som Følge af denne Stigning af Sygekassernes Antal er Medlemsantallet ogsaa forøget betydelig. Det viser sig, at det i 1896 var ca. 180,000; men ved Udgangen af 1897 forventes det at ville være naaet op til omtrent 200,000. Som Følge af denne stærke Stigning af Sygekassernes Antal og af deres Medlemsantal har det nu vist sig, at de 580,000 Kr. ikke kunne slaa til, og Ministeren fremsætter altsaa her et Forslag om en ny Bevilling paa 40,000 Kr. Jeg vilde gerne sige Ministeren Tak for dette Forslag. Jeg betragter det som givet, at dette Ting med Glæde vil stemme for denne yderligere Bevilling til de anerkendte Sygekasser. Jeg tror næppe, at der er nogen, der nærer Tvivl om, at disse Penge til Sygekasserne blive anvendte særdeles godt, og jeg tror heller næppe, at nogen er i Tvivl om, at Sygekasseloven er en ganske udmærket Lov. Det bedste Bevis paa, at det er en særdeles god Lov, turde maaske ligge deri, at Smaakaarsfolk omkring paa Landet forstaa at benytte den i saa stor Udstrækning, som Tilfældet er. Jeg tror ikke, jeg overdriver, naar jeg siger, at Sygekasseloven sikkert er den bedste Lov paa det sociale Omraade, som det er lykkedes at gennemføre her paa Rigsdagen i en lang Aarrække. Ja, det var egentlig kun om disse to Poster, jeg ønskede at gøre nogle Bemærkninger. Som jeg før bemærkede, har Forslaget i det hele en meget fredelig Karakter, og jeg tror ikke, at det vil volde Vanskeligheder at enes med Regeringen om For-

slaget og mulig enkelte mindre Forandringer deri.

Oscar Hansen: § 21 V. B. b. 2 angaar et Beløb af 5,000 Kr. til enkelte Museers Vedligeholdelse og Forøgelse. Hvis man slaar op i Anmærkningerne Side 33, ser man, at disse 5,000 Kr. ere en Genbevilling. Ærede Medlemmer ville erindre, at der aarlig af den danske Rigsdag bevilges 5,000 Kr. til Indkøb af svenske og norske Kunstværker. Af det norske Storting bevilges der ogsaa aarlig et Beløb til Indkøb af danske og svenske Kunstværker, og af den svenske Rigsdag bevilges der ligeledes et aarligt Beløb til Indkøb af Kunstværker fra Danmark og Norge. Der er altsaa her fremkommet et Slags internationalt Forhold, idet de tre skandinaviske Magter arbejde sammen i et og samme Øjemed, nemlig for at udbrede og gensidig støtte den fælles skandinaviske Kultur mere, end det ellers vilde ske. Nu viser denne Anmærkning imidlertid, at vedkommende Komite, der staa for dette Indkøb i Danmark, ikke har fundet Læjlighed til at anvende dette Beløb. Endvidere vise Anmærkningerne, at denne Komite ikke for Tiden nærer Ønske om at faa Beløbet til Disposition i det paagældende Øjemed, og derfor ansøger om, at de 5,000 Kr. maa blive givne til et andet Øjemed, der slet ikke berører det, hvortil Rigsdagen oprindeligt har bevilget denne Sum. Forholdet er altsaa dette, at der af de tre forskellige Lande aarlig benyttes en Sum til Indkøb af Kunstværker; den danske Komite vil nu ikke benytte Summen efter dens Øjemed, men have den disponibel til Brug for en helt anden Sag, der aldeles ikke vedrører dette Øjemed, og som er ganske uafhængig af de gensidige Bevillinger i Kristiania og Stockholm. Dette er mærkeligt. Jeg tror næsten at kunne sige, at jeg havde Lyst til at se den Kultusminister, der formaar at føre denne Sag igennem. Hvis det forholder sig saaledes, at vi her i Landet havde en saa rig Repræsentation af svensk og norsk Kunst, at den ikke behøvede at forøges, saa var det ganske forstaaeligt. Forholdet er imidlertid ganske anderledes. Forholdet er det, at vort Nationalgalleri ikke ejer et eneste Kunstværk af Mænd som Heyerdahl, Bruno Liljefors, Eilif Petersen, Karl Larsson, Holmboe, Nordstrøm, Chr. Krogh, Frits Taulow og mangfoldige andre, og til Trods for, at vi saaledes mangle enhver Repræsentation af betydelige Sider inden for den